

ครั้งหนึ่งในชีวิตราชการ ที่เกาะตะรุเตา (7) : โจรสลัดตะรุเตา

โจรสลัดตะรุเตา เกิดขึ้นประมาณ พ.ศ. 2487 - 2489 จากการกระทำของ นักโทษ ผู้คุม พัสดีบางคน และ
ผู้อำนวยการนิคมฝึกอาชีพตะรุเตา โดยจะทำการปล้นเรือสินค้าที่แล่นผ่านไปมาระหว่างปีนัง ลังกาอี กันตัง
ภูเก็ต และพม่า

1. สาเหตุการเกิดโจรสลัดตะรุเตา

1.1 เนื่องจากเกาะตะรุเตาเป็นที่รวมของบรรดา
นักโทษที่มีสันดานเป็นผู้ร้าย เมื่อมีโอกาสอำนวยให้
ก็จะกระทำความชั่วร้ายทันที

1.2 เป็นเพราะการปกครองอันเหลวแหลกของ
เจ้าพนักงาน ผู้บริหารระดับสูงของนิคมฯ โดยเฉพาะ
ผู้อำนวยการได้ละทิ้งหน้าที่ไปอยู่ฝั่งจังหวัดสตูล
ปล่อยให้เจ้าพนักงานชั้นผู้น้อยควบคุมนักโทษซึ่งมี
จำนวนมากตามลำพัง

ตนเองและตามอำเภอ
ใจ ซึ่งได้ก่อให้เกิดความ
เหลวแหลกและไม่เป็น
ระเบียบอย่างยิ่งในการ
บังคับบัญชาเจ้าพนักงาน
เหล่านี้ต่างทำงานแบบ
เอาตัวรอดไปวันหนึ่งๆ
ปล่อยปละละเลยการ
ควบคุมนักโทษ ปล่อยให้

นำเรือออกหาปลาในทะเลตามลำพังโดยไม่มี
ผู้ควบคุม หรือมีผู้ควบคุมแต่เป็นผู้ไม่รู้จักผิดชอบ
ชั่วดี บางทีผู้ควบคุมก็กลายเป็นลูกน้องนักโทษ
ไปเสียเลย

1.3 สภาวะสงคราม ซึ่งขาดแคลนเครื่องอุปโภค
บริโภคอย่างหนัก ทำให้สินค้าหายากมีราคาแพง
มากและสามารถขายได้กำไรอย่างยิ่ง มีส่วนให้
พ่อค้าพากันลักลอบนำสินค้าไปขายต่างประเทศ
โดยเฉพาะปีนังกันมากมาย โดยเรือสินค้าเหล่านี้
ต้องผ่านเกาะตะรุเตาทั้งสิ้น สินค้าราคาแพงเหล่านี้
กระตุ้นให้นักโทษและผู้คุมบางคนที่มีนิสัยละโมภ
และโน้มเอียงไปในทางที่เป็นผู้ร้าย ไม่อาจจะทนดู
อยู่ได้ จึงต้องปล้นสะดมใน
ที่สุด

1.4 การเกิดสงคราม
เอเชียบูรพา ทำให้นักโทษ
กักกันอดอยากยากแค้น
ขาดแคลนเครื่องอุปโภค
บริโภคและเวชภัณฑ์เป็น
อย่างมาก เมื่อสงครามทวี
ความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ
การติดต่อระหว่างเกาะ

ตะรุเตากับแผ่นดินใหญ่ก็เกือบจะถูกตัดขาดจากกัน
เสบียง อาหาร และสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต
ที่เคยส่งมายังเกาะตะรุเตาก็มีน้อยลง ทำให้นักโทษ
มีความเป็นอยู่ที่เลวร้ายลง อาหารการกินหายาก

และขาดแคลนยิ่งขึ้นทุกขณะ จนต้องมีการลดปริมาณอาหารจัดสรรปันส่วนเสียใหม่ ในขณะที่เดียวกันไข้มาเลเรียก็ระบาดโดยที่นักโทษไม่สามารถหายารักษาได้ ต้องบาดเจ็บล้มตายเป็นไปเรื่อยๆ เจ้าพนักงานบางคนประพฤติดุร้ายขึ้นเป็นการซ้ำเติมทำให้นักโทษบางคนไม่สามารถทนต่อสภาพนี้ต่อไปได้อีก จึงหาทางออกด้วยการเป็นโจรสลัด

1.5 ในขณะที่ญี่ปุ่นมีอิทธิพลเหนือมหาสมุทรอินเดีย ญี่ปุ่นจะห้ามเรือสินค้าทุกลำติดอาวุธ จึงทำให้โจรสลัดปล้นสะดมได้สะดวกยิ่งขึ้น

2. พฤติกรรมของโจรสลัด

การปล้นสะดมของเกาะตะรุเตา เริ่มขึ้นตั้งแต่ พ.ศ.2487 - 2489 ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะแรก เริ่มตั้งแต่ ต้น พ.ศ.2487 ถึงกลาง พ.ศ.2487

ระยะที่ 2 เริ่มตั้งแต่ กลาง พ.ศ.2487 ถึงต้น พ.ศ.2488

ระยะที่ 3 เริ่มตั้งแต่ ต้น พ.ศ.2488 ถึงต้น พ.ศ.2489

การปล้นสะดม

ตั้งแต่ต้น พ.ศ.2488 เป็นต้นมา นับเป็นการกระทำที่เปิดเผย

และรู้เห็นกันไปทั่ว

ในนิคมฝึกอาชีพตะรุเตา

ระยะแรก การปล้นในระยะนี้พวกโจรสลัดไม่ได้ทำร้ายเจ้าทรัพย์ เพียงแต่เมื่อพวกโจรสลัดบังคับให้เรือหยุดแล้ว ก็จะขึ้นไปบนเรือ ใช้อาวุธขู่เจ้าทรัพย์และลูกเรือแล้วจับมัดตัวคนให้ลงไปรวมกันในเคบิน ส่วนกัปตันเรือจะถูกบังคับให้ถือท้ายเรือไปยังจุดหมายที่พวกโจรสลัดต้องการ โดยพวงเรือโจรสลัดไปด้วย เมื่อถึงจุดหมายจะขนสินค้าลงทุบก้อนไว้ตามเกาะเล็กเกาะน้อยเพื่อหาทางจำหน่ายต่อไป จากนั้นให้เรือแล่นไปถึงจุดหมายที่โจรสลัดคิดว่าหนีไปได้โดยปลอดภัยก็เอาสมอลลงแล้วนำกัปตันเรือไปขังไว้ในเคบินปิดประตูโดยใช้ไม้ตีขนาบไว้ด้านนอก จากนั้นพวกโจรสลัดก็หนีไปทางด้านกับต้นเรือและลูกเรือ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้วก็ฟังประตูออกมาและแล่นเรือไปยังจุดหมายของตนต่อไป

การปล้นในระยะแรกนี้ เริ่มซุกซุ่มมากขึ้นเกือบประมาณกลาง พ.ศ.2487 เพราะนักโทษที่ไปปล้นมาแล้วไม่ปรากฏว่าถูกจับกุมหรือถูกลงโทษจากเจ้าพนักงานแต่ประการใด ทั้งๆ ที่ผู้อำนวยการและเจ้าพนักงานระดับสูงทราบข่าวบ้างแล้ว ส่วนตำรวจก็ไม่สามารถดำเนินคดีกับพวกโจรสลัดได้ เพราะเจ้าทุกข์หรือพยานจะถูกพรรคพวกของโจรสลัดขู่จะทำร้าย จนพยานไม่กล้ามาเป็นพยานในศาล ทำให้เรือที่ถูกปล้นส่วนใหญ่ไม่มาแจ้งความกับตำรวจ

ระยะที่ 2 การปล้นในระยะนี้มีผู้คุมบางคนเข้าร่วมด้วยอย่างเปิดเผย ในขณะที่เดียวกันการปล้นสะดมได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เจ้าทรัพย์ถูกฆ่าเรือถูกทำลายทั้งด้วยการเจาะเรือให้จมลง และโดยการเผาทั้ง

ประมาณกลาง พ.ศ.2487 ผู้อำนวยการกับเจ้าพนักงานบางคนได้สนับสนุนการปล้นสะดมอย่างลับๆ และได้รับส่วนแบ่งค่อนข้างมากจากการปฏิบัติการในแต่ละครั้ง พอถึงต้น พ.ศ.2488 ผู้อำนวยการกับพรรคพวกได้สนับสนุนให้ผู้คุมและนักโทษออกทำการปล้นสะดมเรือสินค้าอย่างเปิดเผย ทำให้การปล้นสะดมมีการปฏิบัติการอย่างกว้างขวางรอบๆ บริเวณเกาะตะรุเตา พวกที่ไปทำการปล้นสะดม เมื่อได้สินค้ามาแล้วต้องรายงานจำนวนสินค้าทุกอย่างให้ผู้อำเภอและเจ้าพนักงานที่รู้เห็นเป็นใจทราบทุกครั้ง จากนั้นผู้อำนวยการหรือผู้ที่ผู้อำนวยการมอบหมายก็จะนำพ่อค้าไปปรับสินค้าเพื่อเอาไปขายอีกต่อหนึ่ง เมื่อได้เงินแล้วก็แบ่งปันกันระหว่างพวกที่ไปทำการปล้นสะดม พ่อค้าที่ไปปรับซื้อสินค้านั้นจะมีโอกาสได้ดูรายการสินค้าก่อนว่าในเกาะมีสินค้าอะไร จำนวนมากน้อยเท่าใดก่อนเสมอ

การปล้นสะดมตั้งแต่ต้น พ.ศ.2488 เป็นต้นมานั้น เป็นการกระทำที่เปิดเผย รู้เห็นกันไปทั่วในนิคมฝักอาชีวะตะรุเตา และการที่นักโทษและผู้คุมออกปล้นสะดมไม่ถูกจับกุมมาลงโทษ ข้าราชการยังได้รับการ

สนับสนุนจากผู้อำนวยการและเจ้าพนักงานชั้นผู้ใหญ่บางคน ทำให้มีผู้คุมหลายคนเข้าร่วมด้วยเนื่องจากเห็นดีเห็นงามกับการปล้นสะดมดังกล่าว เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ที่ได้รับการแบ่งปันจากการปล้นสะดมในแต่ละครั้ง

ในกรณีที่ผู้คุมไม่ยินยอม
ร่วมมือด้วยนั้น ก็จะพยายาม
หาทางลบล้างแกล้งต่างๆ นานา
โดยวิธีบีบบังคับทางด้านจิตใจ
ตั้งแต่สิ่งคันบ้านจนถึงตัด
เงินเดือน

การที่ผู้บริหารระดับสูงปล่อยให้การปล้นสะดมเกิดขึ้นในบริเวณน่านน้ำเกาะตะรุเตามีการกระทำกันอย่างเปิดเผย ทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องแสวงหาเจ้าพนักงานมาร่วมขบวนการนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อป้องกันไม่ให้ความลับรั่วไหลออกไป โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น เสนอแบ่งผลประโยชน์ให้ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว นอกจากนี้ผู้อำนวยการจะหาทางสั่งให้ไปร่วมทำการปล้น เพื่อจะให้ผู้นั้น

มีมลทินว่าเป็นผู้ร่วมมือในการปล้นเช่นเดียวกับผู้อื่น จะได้ไม่เปิดเผยเรื่องราวที่พวกโจรสลัดได้กระทำนั้น ให้ผู้อื่นล่วงรู้ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ บางครั้งก็ประสบความสำเร็จ บางครั้งก็ไม่ประสบความสำเร็จเพราะผู้คุมบางคนไม่ยินยอมร่วมมือด้วย

ในกรณีที่ผู้คุมไม่ยินยอมร่วมมือด้วยนั้น ก็พยายามหาทางกลั่นแกล้งต่างๆ นานา โดยวิธีบีบคั้นทางด้านจิตใจ ตั้งแต่สั่งค้นบ้านจนถึงตัดเงินเดือน ซึ่งเห็นได้ชัดกรณี พ.จ.ต.ฉั่ว ควรสนอง ซึ่งไม่ยินยอมให้ความร่วมมือกับพวกโจรสลัด จึงถูกกลั่นแกล้งโดยพยายามหาความผิดในทางราชการ โดยถูกกล่าวหาว่าเอาเสื้อผ้าของนักโทษไปขายที่อำเภอ กันตั้งแล้วปล่อยให้ นักโทษหนี จึงถูกลงโทษ โดยตัดเงินเดือน 10 บาท มีกำหนด 6 เดือน

ระยะที่ 3 ในระยะนี้มีการปล้นถี่มากที่สุด เพราะเป็นช่วงที่เรือสินค้าผ่านเกาะตะรุเตามากที่สุด เนื่องจากทางฝ่ายอังกฤษได้ระดมเรือบรรทุกสินค้า ขนเครื่องอุปโภคบริโภคไปช่วยเหลือความอดอยาก ในมาเลเซีย ปรากฏว่าช่วงระยะเวลาตอนปลาย พ.ศ. 2488 - ต้น พ.ศ. 2489 เรือสินค้าถูกปล้น คนถูกฆ่า และเรือถูกทำลายไม่ต่ำกว่า 50 ลำ รวมมูลค่าของสินค้าที่ถูกปล้นไปคิดเป็นเงินหลายล้านบาท

การปล้นในระยะที่ 3 กระทำกันอย่างเปิดเผยมาก คือ มีการจัดเรือออกไปปล้น และมีการพูดถึงเรื่องการปล้นอย่างไม่ปิดบัง นักโทษและเจ้าพนักงานที่อยู่บนเกาะส่วนใหญ่จะให้เห็นการเตรียมการออกไปปล้นสะดม ตลอดจนการลำเลียงสินค้าที่ปล้นมาได้ขึ้นเก็บไว้ชั่วคราวในเรือนพัสดุของนิคมฯ ทั้งที่หน่วยตะโละวาว และตะโละอุดัง เมื่อผู้ใดไปทำการปล้นสินค้ามาได้ ก็นำมารวมกันเป็นกองกลางเก็บไว้ในเรือนพัสดุทั้งสองแห่งนี้ มีการจดจำนวนรายการสินค้าเพื่อเสนอผู้อำนวยการ เมื่อสินค้ามีมากขึ้น ก็จะติดต่อพ่อค้านำเรือไปซื้อเป็นครั้งคราว การขนสินค้าขึ้นไปเก็บที่เรือนพัสดุหรือขนลงเรือใช้นักโทษขนกันอย่างเปิดเผย โดยพวกโจรสลัดจะจ่ายค่าขนให้คนละ 2-5 บาท แล้วแต่จำนวนของและจำนวนคนที่ไปขน ในบางครั้งพวกโจรสลัดถึงกับนำเรือสินค้าที่ไปปล้นมาได้เข้ามาจอดเทียบที่สะพานขึ้นเกาะหรือทอดสมออยู่ใกล้ๆ บริเวณสะพานนั้น จึงกล่าวได้ว่าการกระทำการเป็นโจรสลัด ในระยะที่ 3 เป็นการกระทำในขั้นเต็มรูปแบบถึงที่สุด มีปริมาณสินค้าที่ถูกปล้นจำนวนมากมาย ในขณะเดียวกันก็มีการทำร้ายเจ้าทรัพย์จนถึงแก่ความตายมากที่สุดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อทำลายหลักฐานไม่ให้ผู้มดถึงตัวได้

สำหรับบริเวณที่พวกโจรสลัดปล้นนั้น แบ่งได้เป็น 2 บริเวณ ด้วยกันคือ

1. บริเวณใกล้เคียงเกาะตะรุเตา การปล้นในบริเวณนี้จะปฏิบัติการในขณะที่สัมพันธมิตรยังไม่ได้มีอิทธิพลเหนือมหาสมุทรอินเดีย ทำให้สัมพันธมิตรส่งเรือดำน้ำมาคอยทำลายเรือสินค้าบริเวณทะเลด้านตะวันตกของประเทศไทยอยู่เนืองๆ จนพ่อค้ามีความหวาดกลัวมาก จึงได้แล่นเรือเลียบชายฝั่ง ซึ่งถ้านำสินค้าออกนอกประเทศต้องผ่านช่องทาง “ปากบารา” ในเขตอำเภอละงู จังหวัดสตูล ถ้านำสินค้าเข้ามาในประเทศไทยก็ต้องผ่านช่องทางระหว่างเกาะยาวในเขตอำเภอเมืองสตูลกับเกาะลังกาวิของมาเลเซีย ทั้งสองบริเวณนี้ไม่ห่างจากเกาะตะรุเตามากนัก พวกโจรสลัดจะไปคอยดักรุมอยู่ใกล้ๆ บริเวณดังกล่าว

2. บริเวณห่างไกลเกาะตะรุเตา การปล้นบริเวณนี้จะปฏิบัติการเมื่อสัมพันธมิตรมีอิทธิพลเหนือมหาสมุทรอินเดียโดยสมบูรณ์ และเรือสินค้าปลอดภัยจากการทำลายของเรือดำน้ำ พ่อค้ามักจะเดินเรือออกห่างจากฝั่ง การปล้นจะเกิดในทะเลเล็กบริเวณระหว่างเกาะตะรุเตากับเกาะอาดัง ซึ่งบริเวณนี้จะมีการปล้นชุกชุมมาก ส่วนเรือสินค้าซึ่งพวกโจรสลัด เรียกว่า “หนูทะเล” เมื่อยึดมาได้แล้วก็เผาทำลายไป หรือเจาะเรือเพื่อให้เรือจม ทั้งนี้เพื่อทำลายหลักฐานและปกปิดการกระทำผิดของตน อย่างไรก็ตามบางครั้งพวกโจรสลัดจะนำเรือสินค้ามาจอดไว้ที่เกาะอย่างเปิดเผย

จะเห็นได้ว่าการปล้นอย่างโหดร้ายทารุณได้เริ่มขึ้นอย่างจริงจังตั้งแต่กลาง พ.ศ.2487 - ต้น พ.ศ. 2489 โดยมีการปล้นอย่างหนักมาตั้งแต่ พ.ศ. 2488 เป็นต้นไป ทั้งนี้เพราะนอกจากจะมีเรือสินค้าแล่นผ่านบริเวณนี้มากขึ้นแล้ว ยังมีโจรสลัดเพิ่มขึ้นหลายกลุ่มด้วย ดังนี้

1. พวกนักโทษกักกันที่พ้นโทษแล้ว แต่ไม่เดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม และนักโทษกักกันที่กำลังต้องโทษอยู่ร่วมมือกันปล้นทรัพย์ โดยได้รับการสนับสนุนจากเจ้าพนักงานบางคนหรือเจ้าพนักงานบางคนได้ร่วมปล้นด้วยตนเอง

2. ตำรวจบางคน นักโทษกักกัน และราษฎรร่วมมือกันทำการปล้น

3. ราษฎรจากท้องถิ่นอื่นสวมรอยร่วมปล้นด้วย แต่กลุ่มนี้ไม่กระทำการทารุณโหดร้ายมากนัก

4. บทบาทของขุนอภิพัฒน์ สุรทนต์ ผู้อำนวยการนิคมฝึกอาชีพตะรุเตาต่อกรณีการปล้นสะดมของโจรสลัด

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การปล้นสะดมของพวกโจรสลัดได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ต้น พ.ศ.2487 โดยระยะแรกนั้น พวกโจรสลัดจะนำทรัพย์สินที่ปล้นมาได้ ชุกซ่อนไว้ตามเกาะต่างๆ พอถึงปลาย พ.ศ.2487

เพื่อให้การดำเนินการของคนไทยไปอย่างราบรื่น ขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์
ซึ่งเป็นผู้กว้างขวางในสังคมและมีเงินมากมายจากการขายสินค้าเหล่านี้
ได้ใช้อิทธิพลทางการเงิน หว่านล้อมเลี้ยงดูข้าราชการทั่วไปในจังหวัดสตูล
อย่างฟุ่มเฟือยเพื่อสร้างโมตรี้ และผูกจิตใจให้ข้าราชการเหล่านั้นละเว้นไม่สนใจ
พฤติกรรมอันเลวร้าย ซึ่งประสบความสำเร็จด้วยดี

เป็นต้นไป การปล้นสะดมได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น และมีหลักฐานบ่งชี้ว่า ผู้คุม พศดี และตำรวจบางคนบนเกาะตะรุเตา ได้มีส่วนร่วมและสนับสนุนการปล้นเรือสินค้าที่ผ่านไปมาอย่างเปิดเผย ทำให้การปล้นสะดมทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และการปล้นก็ขยายขอบเขตออกไปอย่างกว้างขวาง ได้ทรัพย์สินจำนวนมาก และมีการลำเลียงทรัพย์สินเหล่านี้ไปเก็บไว้ที่เรือนพัสดุของนิคมฯ อย่างเปิดเผย

การปล้นสะดมย้อมลวงรู้ไปถึงขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ ผู้อำนวยการนิคมฝึกอาชีพตะรุเตาอย่างแน่นอน ปกติขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ จะอยู่ที่ตัวจังหวัดสตูล นานๆ ครั้งจะเดินทางไปเกาะตะรุเตา ในระยะแรกคงจะมีการว่ากล่าวตักเตือนผู้กระทำผิด แต่เมื่อลูกน้องของตน ได้แก่ พศดี ผู้คุม และนักโทษด้วยกัน ซึ่งร่วมมือกันปล้นนำสิ่งของกำนันลมาให้อยู่เนืองๆ ประกอบกับไม่มีเจ้าหน้าที่มาเรียนกับตน จึงมีเพียงแต่ไม่ได้ตักเตือนห้ามปรามแต่กลับถลำลึกเข้าไปในวังวนอันน่ากลัวนี้ด้วย ใน พ.ศ.2488 มีหลักฐานอัน

ชัดเจนว่า ขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ ได้สมคบสนับสนุนให้ผู้คุมกับนักโทษกักกันออกปล้นสะดมเรือสินค้าอย่างกว้างขวาง ขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ เองทำหน้าที่สั่งการและหาตลาดระบายสินค้าที่ปล้นมาได้ โดยส่งไปขายถึงตัวจังหวัดสตูล หาดใหญ่ และป็นัง

การเข้าไปมีส่วนร่วมในกลุ่มโจรสลัดอย่างเปิดเผยของขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2488 นั้น ได้มีการวางแผนอย่างรอบคอบพอสมควร ถึงแม้ว่าขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ จะเป็นผู้สั่งการในการปล้น แต่การสั่งการนั้นก็ใช้รหัสซึ่งลวงรู้กันเฉพาะในหมู่พวกโจรสลัดด้วยกันเท่านั้น คนภายนอกยากที่จะล่วงรู้ได้สำหรับรหัสให้ออกไปปล้นสะดม มีหลายรหัสด้วยกัน เช่น รหัส “ไปลงอวน” “ติดตามนักโทษหลบหนี” “ไปราชการเกาะอาดัง” เป็นต้น เหล่านี้ล้วนแต่เป็นรหัสให้พวกโจรสลัดออกทำการปล้นสะดมทั้งสิ้น

พวกโจรสลัดเมื่อได้รับคำสั่งจะไปซุ่มหรือดักรออยู่ตามเกาะเล็กเกาะน้อย ตามเส้นทางที่เรือสินค้าจะผ่าน โดยทั่วไปแล้ว ขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ จะสั่งให้ไปดักรอเรือสินค้าในทิศทางและตำแหน่งที่ถูกต้องเสมอ ทั้งนี้เพราะการเข้าออกของเรือสินค้าจะปรากฏอยู่ในใบโทรเลขของพ่อค้าที่ติดต่อกัน และการติดต่อสื่อสารของพ่อค้าโดยผ่านทางที่ทำการไปรษณีย์ โทรเลขนี้เองที่ทำให้ขุนอภิปพัฒน์ สุรภักดิ์ ล่วงรู้เส้นทางของเรือสินค้าแต่ละลำที่จะผ่านเกาะตะรุเตาจากสายสืบของตนเป็นอย่างดี

การปล้นที่ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี ทำให้มีสินค้ามากมายหลายชนิดมาเก็บไว้ในเรือนพัสดุเพื่อเตรียมจำหน่ายต่อไป สำหรับสินค้าที่ปล้นสะดมมาได้นั้น จะมีทั้งเครื่องอุปโภคและบริโภค เช่น ข้าวสาร ข้าวเหนียว ถั่ว เลื่อยผ้า น้ำมันมะพร้าว สนูปู แป้ง ปาน พริก ถั่วเหลือง โซดาไฟ ปู่ยงเคมี ยางรถยนต์ สายพาน ตะปู ฯลฯ แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนที่แสดงให้เห็นถึงปริมาณของสินค้าที่ปล้นมาได้ แต่เชื่อว่าในช่วงปลาย พ.ศ.2488 ถึงต้น พ.ศ.2489 มีเรือสินค้าถูกปล้นสะดมถึง 50 ลำ สินค้าที่ถูกปล้นมามีจำนวนมาก และมูลค่าหลายล้านบาท

ในการหาตลาดเพื่อระบายสินค้าที่ปล้นสะดมมาได้นั้น ขุนอภิพัฒน์ สุรภักดิ์ จะติดต่อกับพ่อค้าพร้อมกับนัดให้ไปดูสินค้าที่เรือนพัสดุแล้วตกลงซื้อขายกัน ถ้าสินค้านั้นมาจากต่างประเทศมักจะส่งไปขายที่อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง เพราะพ่อค้าที่นั่นมีเงินทุนมากพอที่จะรับซื้อไว้ได้ ส่วนทางจังหวัดสตูลซื้อขายกันไม่มากนัก เพราะพ่อค้าที่จังหวัดสตูลมีทุนน้อยต้องอาศัยพ่อค้าต่างถิ่น โดยการรับเป็นนายหน้าไปติดต่อพ่อค้าที่หาดใหญ่ หรือที่จังหวัดตรังรับซื้ออีกต่อหนึ่ง

ส่วนสินค้าภายในประเทศ เช่น ข้าวสาร ข้าวเหนียว พริก หอม กระเทียม แป้ง พ่อค้าจะนำเรือมาขนสินค้าถึงเกาะตะรุเตาเลยทีเดียว สินค้าเหล่านี้จะถูกส่งไปขายที่ปิ้ง ซึ่งจะได้กำไรอย่างมาก

เพื่อให้การดำเนินการของคนไทยเป็นไปอย่างราบรื่น ขุนอภิพัฒน์ สุรภักดิ์ ซึ่งเป็นผู้กว้างขวางในสังคมและมีเงินมากมายจากการขายสินค้าเหล่านี้ได้ใช้อิทธิพลทางการเงินหว่านล้อมเลี้ยงดูข้าราชการทั่วไปในจังหวัดสตูลอย่างฟุ่มเฟือยเพื่อสร้างไมตรีและผูกจิตใจให้ข้าราชการเหล่านั้นละเว้นไม่สนใจพฤติกรรมอันเลวร้ายซึ่งประสบความสำเร็จด้วยดี แม้แต่ พ.ต.ต.หลวงอนุมาน ขจัดเขต

ผู้กำกับการตำรวจภูธรสตูล ก็ยังเป็นพรรคพวกและมีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าจะคอยสนับสนุนการกระทำของโจรสลัดคณะนี้ด้วย

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ในช่วงระยะเวลาที่โจรสลัดดำเนินการปล้นสะดมอย่างกว้างขวางนั้น ขุนอภิพัฒน์ สุรภักดิ์ นอกจากไม่ดำเนินการขัดขวางแล้ว ยังทำตัวเป็นหัวหน้าโจรสลัดเสียเอง ส่งผลให้การปล้นสะดมเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางบริเวณรอบๆ เกาะตะรุเตา น่านน้ำบริเวณเกาะตะรุเตากลายเป็นเขตอันตรายสำหรับพ่อค้า ซึ่งส่งผลกระทบไม่เฉพาะเรือพ่อค้าชาวไทยเท่านั้น แต่รวมไปถึงเรือพ่อค้าชาวต่างประเทศด้วย ■

โปรดอ่านต่อบนหน้า

